

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **L. A. U. I.**, narozen „X“,
státní příslušnost Venezuela,
t. č. neznámého pobytu (propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců),
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2019, č. j. KRPU-216464-21/ČJ-2019-040022-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, se **přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 9. 12. 2019, č. j. KRPU-216464-21/ČJ-2019-040022-ZZ, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst. 6 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 8. 12. 2019 v 11:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že zákonnost jeho zajištění žalovaná posoudila nepřezkoumatelně s ohledem na aplikovatelnost nařízení Dublin III a legalitu žalobcova pobytu na území České republiky. Podle žalobce žalovaná přistoupila zjednodušeně k databázi EUODAC, která nezachycuje pouze aktuální účastníky azylových řízení, nýbrž také osoby, u nichž bylo azylové řízení skončeno, a v důsledku toho zatížila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností při vyhodnocení naplnění podmínek § 129 odst. 1 zákona o azylu (*myšleno patrně zákona o pobytu cizinců, pozn. soudu*). Žalobce měl za to, že žalovaná vycházela z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, přičemž přítomnost žalobce na území České republiky bez povolení k pobytu odvodila z překročení devadesátidenního limitu pobytu v schengenském prostoru. Žalovaná se podle žalobce nepřiliš jasně vyjádřila k tomu, zda žalobce chápe jako osobu se statutem žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii, nebo jako osobu, která vzala žádost o azyl v Itálii zpět. Podotkl, že v případě účastníka azylového řízení v Itálii by žalovanou provedené hodnocení dodržení devadesátidenního limitu pobytu ztrácelo smysl. Zdůraznil, že žalovaná nezhodnotila jeho konkrétní situaci, kdy minimálně po část pobytu odvozoval jeho legalitu nikoli od práv vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/2016 (*myšleno patrně nařízení č. 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, dále jen „nařízení o vízech“, pozn. soudu*), nýbrž ze statusu žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii. Podle žalobce se devadesátidenní limit z logiky věci neuplatní na žadatele o mezinárodní ochranu v konkrétní zemi, kde žádost podal, tudíž jeho pobyt v Itálii se vůbec nemusel dostat do rozporu s pravidly stanovenými v nařízení o vízech. Žalobce dále namítal, že žalovaná vůbec neuvažovala o tom, že pobyt na základě statusu žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii umožnil žalobci po skončení azylového řízení pobývat na území schengenského prostoru legálně, neboť za posledních 180 dnů nevyčerpal devadesát dnů pobytu na základě oprávnění vyplývajícího z venezuelského pasu. Žalobce shrnul, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila jednotlivé etapy jeho pobytu na území schengenského prostoru, nezjistila si přesné informace o délce žalobcova azylového řízení v Itálii, a nemohla tak přezkoumatelně a dostatečně posoudit legalitu jeho pobytu na území České republiky. Zdůraznil, že zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zásadním zásahem do práva na osobní svobodu, a proto je třeba klást vyšší nároky na jeho přezkoumatelnost.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že vycházela z čl. 18 odst. 1 písm. c) [nikoli b)] nařízení Dublin III, jež se vztahuje na žádosti o mezinárodní ochranu, které byly vzaty zpět, a jehož účelem je zajistit dokončení posouzení žádosti příslušným členským státem a umožnit žadateli podat novou žádost, která nebude posuzována jako žádost následná. Žalovaná odkázala na přílohu II nařízení o vízech a konstatovala, že v rozhodném období 180 dnů ukončeném dnem 8. 12. 2019, kdy byl žalobce kontrolován na cestě do Německa, a počínajícím tedy 12. 6. 2019, pobýval žalobce v schengenském prostoru po celou dobu s výjimkou dne 15. 8. 2019, kdy byl v Chorvatsku. Podle žalované tak žalobce prokazatelně pobýval v schengenském prostoru ze 180 dnů daného období celých 179 dnů namísto maximálně stanovených devadesáti dnů. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobce dne 29. 5. 2019 požádal v Itálii o mezinárodní ochranu a po skončení daného řízení měl mít stanovenou povinnost vycestovat z území Evropské unie, tudíž nelze dobu pobytu na základě nařízení o vízech přerušit po dobu oprávnění k pobytu v Itálii na základě podané žádost o mezinárodní ochranu a zbytek uplatnit po skončení řízení o mezinárodní ochraně, neboť tím by byl popřen princip maximálně devadesáti dnů oprávněného pobytu v jakýchkoli 180 dnech. Žalovaná dodala, že dne 13. 1. 2020 jí Ministerstvo vnitra oznámilo ukončení dublinského řízení, a proto byl žalobce propuštěn ze zajištění. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 8. 12. 2019 v 10:55 hodin kontrolován policejní hlídkou na dálnici D8, exit 87 ve směru do Německa, v autobusu FLIXBUS jedoucím z Ljublani do Berlína. Při kontrole předložil cestovní pas Venezuely, ze kterého bylo zjištěno, že má poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 12. 5. 2019 a dále vstupní a výstupní razítko do Chorvatska dne 15. 8. 2019, ačkoli je oprávněn pobývat na území smluvních států bez víza maximálně devadesát dnů během jakéhokoli období 180 dnů, přičemž rozhodné období započalo 12. 6. 2019. Policejní hlídce vyvstalo podezření, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

neoprávněně vstoupil a pobývá na území České republiky, a proto byl žalobce dne 8. 12. 2019 v 11:00 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně byla provedena lustrace v evidenci EURODAC s pozitivním výsledkem v Itálii.

7. Dne 8. 12. 2019 od 15:00 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do španělského jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že je HIV pozitivní a každý den bere prášky, které má s sebou. Žalobce přicestoval v dubnu 2019 letecky do Itálie za svou sestrou, která má italské občanství. V Itálii požádal o azyl, chyběly mu však nějaké rodinné dokumenty, proto vzal žádost zpět. Žalobce konstatoval, že bydlel u sestry až do listopadu 2019, poté se pohyboval v Římě a na Sicílii. Dne 7. 12. 2019 odjel z Itálie, jeho cílem byl Berlín, avšak v Německu nikoho neznal, ani neměl zajištěno ubytování. Uvedl, že z Venezuely vycestoval z politických důvodů před čtyřmi roky, pronásledován nebyl, žádné nebezpečí mu nehrozí. Pobýval v Brazílii, poté přicestoval do Itálie. V České republice žalobce nemá žádné příbuzné, má pouze sestru v Itálii. Žalobce měl u sebe 250 EUR a neznal nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku. Českou republikou žalobce jen projížděl, v případě propuštění by pokračoval do Berlína.
8. Žalovaná si opatřila informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 11. 2019 a ze dne 17. 12. 2018 – Itálie – Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu. Následně dne 9. 12. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.
9. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2020, č. j. KRPU-216464-35/ČJ-2019-040022-ZZ, jímž byla doba trvání žalobcova zajištění prodloužena o šestnáct dnů, a oznámení Ministerstva vnitra, oddělení Dublinského střediska, ze dne 13. 1. 2020 o ukončení dublinského řízení. Žalovaná téhož dne propustila žalobce ze zajištění.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“
12. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda neoprávněně vstoupil či pobýval na území České republiky. Splnění ostatních podmínek zajištění (včetně existence vážného nebezpečí útěku) žalobce nerozporoval, proto se jimi soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.

13. Neoprávněnost žalobcova vstupu a pobytu na území České republiky žalovaná dovozovala z nařízení o vízech, podle jehož čl. 4 odst. 1 jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí devadesát dnů během jakéhokoli období 180 dnů. V příloze II nařízení o vízech je přitom mimo jiné uvedena i Venezuela.
14. Soud má ve shodě se žalovanou za to, že se na žalobce, který je státním příslušníkem Venezuely, vztahuje citované omezení spočívající v tom, že může na území členských států pobývat bez víza nejdéle po dobu devadesáti dnů v jakémkoli období 180 dnů. Žalobce byl kontrolován policejní hlídkou dne 8. 12. 2019, toto datum proto určuje konec rozhodného období 180 dnů, v němž byl žalobce oprávněn pobývat na území členských států bez víza, jímž nedisponoval, po dobu maximálně devadesáti dnů. V rozhodném období, které bylo ohraničeno počátkem dne 12. 6. 2019 a koncem dne 8. 12. 2019, pobýval žalobce podle údajů obsažených v jeho cestovním pasu 179 dnů v schengenském prostoru a pouze dne 15. 8. 2019 absolvoval jednodenní výlet do Chorvatska.
15. Tuto argumentaci žalobce rozporoval s tím, že se na něj zmíněný devadesátidenní limit nevztahoval po dobu, kdy byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Itálii. S tímto názorem se však soud neztotožnil.
16. Žalobce by si měl především uvědomit, že po celou dobu trvání řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a to až do pravomocného skončení tohoto řízení, bylo jeho povinností zdržovat se na území Itálie, případně některé z jejích částí. Podle čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, (dále jen „přijímací směrnice“) totiž platí, že *„[ž]adatelé se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí. Vymezené území nesmí narušovat nedotknutelnost soukromí a musí poskytovat dostatečný prostor pro zajištění přístupu ke všem výhodám vyplývajícím z této směrnice.“* Z čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, (dále jen „procedurální směrnice“) přitom vyplývá, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu měl právo setrvat v Itálii pouze po dobu trvání řízení o jeho žádosti.
17. To podle názoru soudu znamená, že žalobce byl z důvodu své žádosti o mezinárodní ochranu oprávněn (a současně povinen) pobývat výhradně v Itálii, a to pouze do pravomocného skončení řízení o této žádosti, přičemž následně byl povinen z Itálie vycestovat a současně opustit i schengenský prostor. Takto však žalobce nepostupoval a namísto toho po zpětvzetí své žádosti o mezinárodní ochranu nadále (neoprávněně) cestoval po státech schengenského prostoru s cílem dostat se do Německa (do Berlína).
18. Soud dále prostudoval nařízení o vízech a shledal, že neobsahuje žádné ustanovení, které by jakkoli zohledňovalo dobu, po kterou byl cizinec žadatelem o mezinárodní ochranu v některém z členských států. Jak již bylo řečeno, žadatel o mezinárodní ochranu má právo a zároveň i povinnost po dobu trvání řízení o žádosti pobývat na území hostitelského státu, který jeho žádost posuzuje, a po skončení řízení jakýmkoli způsobem kromě udělení mezinárodní ochrany má žadatel povinnost opustit hostitelský stát i celý schengenský

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

prostor. Podle názoru soudu tak neexistuje žádný důvod, proč by se doba trvání řízení o mezinárodní ochraně neměla započítávat do maximální doby devadesáti dnů, po kterou smí státní příslušník třetího státu uvedeného v příloze II nařízení o vízech v jakémkoli období 180 dnů pobývat na území členských států bez víza. Pokud tedy žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu porušil své povinnosti vyplývající z přijímací či procedurální směrnice a vycestoval v průběhu řízení či bezprostředně po jeho skončení do jiného členského státu (ačkoli měl po skončení řízení vycestovat mimo schengenský prostor), vztahuje se na něj automaticky limit stanovený nařízením o vízech a rozhodně se nemůže dovolávat svého (dřívějšího) postavení žadatele o mezinárodní ochranu, jehož režim porušil.

19. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že bylo povinností žalované vyhodnotit jednotlivé etapy jeho pobytu na území schengenského prostoru, zjistit přesné informace o délce žalobcova azylového řízení v Itálii a dobu trvání tohoto řízení nezohledňovat při hodnocení, zda žalobce dodržel limit devadesáti dnů pobytu v schengenském prostoru bez víza v jakémkoli období 180 dnů.
20. Soud dále konstatuje, že pro projednávanou věc není podstatné, zda bylo řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, vedené v Itálii, již ukončeno na základě žalobcem podaného zpětvzetí předmětné žádosti, nebo zda k formálnímu ukončení daného řízení dosud nedošlo. V obou případech totiž existuje povinnost Itálie přijmout žalobce zpět vyplývající z čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin III, podle kterého „[č]lenský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“ Z odstavce 2 přitom vyplývá, že příslušný členský stát má zajistit, aby měl žadatel právo požádat o dokončení posouzení své žádosti nebo podat novou žádost o mezinárodní ochranu, která nebude posuzována jako následná žádost ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
21. Podle názoru soudu citované ustanovení čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin III nerozlišuje, zda bylo řízení na základě podaného zpětvzetí žádosti ukončeno, či nikoli, a proto ani žalovaná nemusela tuto okolnost zkoumat a postavit najisto. Soud je naopak přesvědčen, že dané ustanovení přesně odpovídá situaci, ve které se nacházel žalobce, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii, poté ji vzal zpět a následně byl zjištěn na území jiného členského státu, tj. České republiky, bez povolení k pobytu. Žalovaná proto postupovala správně, pokud žalobce vylustrovala v databázi EURODAC a na základě pozitivního výsledku dospěla k závěru, že se na žalobce vztahuje nařízení Dublin III.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

24. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 1. 2020, č. j. 41 A 2/2020-20, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. ledna 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce